Written by பி.இரயாகரன்
Friday, 29 April 2011 08:55 - Last Updated Friday, 29 April 2011 10:17

யுத்தத்தில் காயமடைந்தவர்கள், சந்திக்கும் தொடர் அவலங்களோ எல்லையற்றது. எதையும் கண்டுகொள்ளாத சமூகத்தில், தொடர்ந்து நாம் வாழ்கின்றோம். இங்கு தனிமனிதர்களோ சிதைந்து போகின்றார்கள். சமூக ஆதாரமின்றி, அரவணைப்பின்றி, வளிறிப்போன உலகத்தில் நின்று, இலக்கற்று வறிதுப் பார்க்கின்றனர். வறெற்றுவடேடாக போன மனிதாபிமானம், கூறுகிப்போன அரசியல் இலக்குகள், இவைகளைக் கொண்டு பிழைதுவாழ சமூகம் பற்றிய பூலம்பல்கள், இப்படி மக்கள் பயெரில் எத்தனையோ பித்தலாட்டங்கள்.

இவற்றைக் கடந்து எதார்த்தம் எம்மை அதிரவைக்கின்றது. அண்மையில் எமது தோழர் ஒருவர் தன் தங்கை சந்திக்கின்ற துயரத்தையும், தங்கள் இயலாமையையும் வளிப்படுத்திய போது, அவர் அன்றே இறந்திருக்கலாம் என்றார். இன்று இறந்தாலும் கூட பரவாயில்லை என்றார். நோயாளி மட்டுமல்ல, அவர்களின் கூடும்ப உறுப்பினர்களே இந்த மனநிலையில் தான் தொடர்ந்து வாழ்கின்றனர். வாழ, வாழவைக்க எடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு, இந்தச் சமூகமும், பூலியும், அரசும் கைகொடுக்கவிலலை. சமூக ஆதாரம் தான், இதை உணர்வுபூர்வமாக தாங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அதுவோ மலடாக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இந்த வறெற்றிடத்தில் எம்மால் கூட வழிகாட்ட முடியவில்லை.

சமூகத்தின் பின்தங்கிய கண்ணோட்டம், இதை மலேும் கூர்மையாக்கி சுமையாக்குகின்றது. பண்பாடு, கலாச்சாரம், சடங்குகள், பணம் சார்ந்த லும்பன்தனமானதான உலகக் கண்ணோட்டம், கூடும்பத்தை விரக்தியின் எல்லையில் முடிவுகளை காணத் தூண்டுகின்றது. களைத்துப் போகின்றனர்.

உண்மையில் உடற் காயம் மனக் காயம் இரண்டும் ஒருங்கே இணைந்து நோயாளிகளை கொல்லாமல் கொல்லுகின்றது. தனித்துவிடப்பட்ட கூடும்பத்தினர் கூட, இந்த மனநிலையில் தான் வாழ்கின்றனர். என்னதான் சயெ்ய முடியும் என்ற விரக்தி.

யுத்தத்தை நடத்திய அரசு, பாரியளவில் உடல் மனக் காயங்களை ஏற்படுத்திய அரசு, அதற்கனென்று சிறப்பூச் சிகிசுசகைளகை கூட வழங்கவில்லை. எப்படி தமிழ் மக்களின் இனப் பிரச்சனகைக்கு தீர்வை வழங்கவில்லையோ, அப்படித்தான் யுத்த அவலங்களுக்கு பொறுப்படெுத்து அதை தீர்க்க முனையைவில்லை.

Written by பி.இரயாகரன்
Friday, 29 April 2011 08:55 - Last Updated Friday, 29 April 2011 10:17

தன் பாேர்க்கூற்றத்தை மறைமிறகைக்க, அரசு அல்லாத தன்னார்வ நிறுவனங்களின் உதவியகை் கூட தடுத்த நிறுத்திய அரசு, பாேரின் விளைவுகள் அந்த மக்கள் விரராேத பாேக்கில் கவைிட்டனர். இதுதான் யுத்தத்திற்கு பிந்தயை நிலை. மீள்வும், மீள்சியும் சாெந்த வளம் சார்ந்தாக தனிமனிதர்களுக்குள் கறுகிப் பாேனது. இது பாரிய சுமயைாக, துயரங்கள் நிறனை்ததாக, சாெல்லி அழக் கூட முடியாத கண்காணிப்பில் ஊமயைாகி ஊனமாகின்றனர்.

தனிமனிதனசை் சுற்றி, கூடும்பம் கூடும்ப உறுப்பினர்களசை் சுற்றிப் பாரமாகிப் பாேய்விட்ட நிரந்தரமான யுத்த நாேயாளிகளின் கதகைள் பற்பல. வளிநாட்டில் கூடும்ப உறுப்;பினரகை் காெண்டவர்கள் கூட, இந்தச் சுமயைை தாங்க முடியாத அளவுக்கு அவை தாெடர்ந்து சுமயைாகின்றது. மருத்துவ ரீதியான சலெவுகள், எல்லயைற்றனவாக இலக்கற்றதாக மாறி வருகின்றது. கூடும்ப பாசம், சுமை நிறனை்த கூடும்ப மூரண்பாடுகளை உருவாக்கி வருகின்றது.

மருத்துவ ரீதியாக தவேயைற்ற பிரயாேசனமற்ற வகயைில் வழிகாட்டி பணம் சம்பாதிப்பது முதல் இலக்கற்ற மருத்துவமும் இந்த யுத்த நாேயாளிகள் மலே் திணிக்கப்படுகின்றது. அந்த கூடும்பம் வற்றிப் பாேகும் வரை, நாேயாளியை கவைிடும் வரை, மருத்துவ உலகம் வக்கிரத்துடன் அணுகுகின்றது.

இதசை் சுற்றி வாழும் கூடும்பம், நாேயாளி சந்திக்கின்ற வலியயைும் துயரத்தயைும் கண்டு மரத்துப் பாேகின்றனர். அரசின் திட்டமிட்ட புறக்கணிப்பும், மீள்சியகை் கண்காணிக்கும் அதன் வக்கிரமும் இதனுடன் சரே்ந்து விடும் நிலயைில், யுத்த நாேயாளிகள் இறந்தாலும் பரவாயில்லை என்று கூறுகின்ற நிலகை்களுள் விரக்தி அடைந்து புலம்புகின்ற அளவுக்கு இதன் பின்னான காெடுமகைளோ காெடூரமானவை.

அன்றே இவர்கள் இறந்திருந்தால் எந்தளவுக்கு நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று கூறுகின்ற மனப்பாங்குடன், எமது அமபை்பது தாேழர் ஓருவர் தன் தங்கயைின் நிலயைையிட்டு கூறுகின்ற கூற்று தான் இங்கு பாெதுவானது. இதுவே எங்கும் நிறனை்த மனநிலயைுமாகும். இந்தப் பணெ்ணின் சகாேதரி தான்,

கண்மணி என்ற பயெரில் சில கவிதகைளை எமக்கு மான்பு எழுதியிருந்தார்.

Written by பி.இரயாகரன்
Friday, 29 April 2011 08:55 - Last Updated Friday, 29 April 2011 10:17

அந்தப் பணெ் தன் கண் ஒன்றை இழந்தது மட்டுமல்ல, தலகை்களுள் சலெ் தூண்டுகளால் வடெ்டப்பட்ட நிலயைில், பலவிதமான உபாதகைளுடன் கண் ஊடாக சீழ் வழிய, இறுதியாக இந்திய மரூத்துவமனயைில் இன்று அல்லற்படுகின்றார். பராமரிப்பற்று போகும் சிறு கூழந்தகைள், கோபம் விரத்தி... என்ற ஆயிரம் விதமான உபாதகைள். யுத்தத்தை நடத்தியவர்கள் அல்ல, அப்பாவி மக்கள் சந்திக்கின்ற தூயரங்கள்.

தலயைிடித்தாலே அமரெிக்கா, சிங்கப்பூர் என்று சனெ்று மரூத்துவம் சயெ்யுமளவிலான அரச தலவைர்கள் நாட்டை இன்று ஆளும் நிலயைில், மக்கள் தம்மை கூணப்படுத்த முடியாத நிலயைில் தாம் இறந்து போவது பற்றியும், இறந்தால் பரவாயில்லை என்று கூடும்ப உறுப்பினர்களை எண்ண வகைக்கின்ற அளவுக்கு இலங்கயைில் மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

யுத்தத்தை நடத்தியும், பலிகொடுத்தும் பலியடெுத்த அரசும் பலியும், இதன் விளவைுகளுக்கு பரிகாரம் காணவில்லை. பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உணர்வுபூர்வமான எந்தவிதத்திலும் உதவவில்லை. இதற்காக மனம் வருந்தக்கூட இpல்லை.

மாறாக பரஸ்பரம் கூற்றஞ்சாட்டிக் கொண்டு, தாங்கள் மக்களின் நலனுக்காகவே ஐ.நாவை எதிர்ப்பதாகவும் ஆதரிப்பதாகவும் பரஸ்பரம் கூறிக்கொண்டு, அந்த மக்களுக்கு தொடர்ந்து தூயரத்தை திணிப்பது பற்றி சதா எண்ணுகின்றனர், அதை நோக்கியே சயெல்படுகின்றனர். இதுதான் எம்மசை் சுற்றிய இன்றயை எதார்த்தம். உண்மை இப்படித்தான் உறகை்கின்றது.

பி.இரயாகரன்

29.04.2011